

Arrest

nr. 42 572 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 februari 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE POVERE, die loco advocaat E. AGLIATA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2006 wordt verzoeker die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn onder de alias X. (1^e alias) naar aanleiding van een administratieve controle door de lokale politie van Lummen aangehouden wegens verdachte handelingen aan boord van een niet verzekerd voertuig.

Op 26 april 2006 wordt verzoeker die verklaart van Joegoslavische nationaliteit te zijn onder diezelfde alias naar aanleiding van een administratieve controle door de lokale politie van Hannut aangehouden wegens verdachte gedragingen.

Er wordt tevens een fiche van een niet begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld. Verzoeker verklaart geen familie te hebben in België en zou geboren zijn op 2 augustus 1991.

Op 5 april 2007 wordt verzoeker die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn onder de alias S. E. (2^e alias) aangehouden door de lokale politie van Luik wegens poging tot diefstal met geweld. Verzoeker is in het bezit van een niet officieel Italiaans document betreffende zijn identiteit.

Op 20 februari 2008 wordt verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn onder de naam S. A. aangehouden door de lokale politie van Awans wegens poging tot diefstal in een woning.

Er wordt tevens een signalementsfiche van een niet begeleide Europese minderjarige opgesteld en verzoeker wordt erkend als niet begeleide minderjarige in kwetsbare toestand. Verzoeker verklaart geen familie te hebben in België behalve een "tante Vanessa".

Op 13 maart 2008 wordt verzoeker die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn onder zijn 2^e alias naar aanleiding van een administratieve controle aangetroffen in illegaal verblijf door de lokale politie van Seraing. Verzoeker is in het bezit van een niet officieel Italiaans document betreffende zijn nationaliteit. Verzoeker verklaart geen familie te hebben in België.

Er wordt tevens een fiche van een niet begeleide minderjarige opgesteld.

Op 3 april 2008 wordt verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn onder zijn 2^e alias naar aanleiding van een administratieve controle aangehouden door de lokale politie van Awans wegens verdachte gedragingen.

Er wordt tevens een signalementsfiche van een niet begeleide Europese minderjarige opgesteld en verzoeker wordt erkend als niet begeleide minderjarige in kwetsbare toestand. Verzoeker verklaart geen familie te hebben in België behalve een "tante Vanessa".

Op 9 mei 2008 wordt verzoeker die verklaart staatsloos te zijn onder zijn tweede alias aangehouden door de lokale politie van Leuven wegens diefstal in een woning door middel van braak. Verzoeker is in het bezit van een niet officieel Italiaans document betreffende zijn identiteit.

Er wordt tevens een signalementsfiche niet begeleide Europese minderjarige in kwetsbare toestand opgesteld en verzoeker wordt beschouwd als niet begeleide Europese minderjarige vreemdeling in kwetsbare toestand.

Op 30 mei 2008 wordt verzoeker die verklaart van nationaliteit "gitan" te zijn onder zijn 2e alias aangehouden door de lokale politie van Grivegnée wegens poging tot diefstal met braak. Verzoeker verklaart familie te hebben in België namelijk een tante J. V.

Op 13 februari 2009 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf.

Op 22 december 2009 wordt verzoeker opgesloten in de hulpgevangenis van Leuven.

Op 12 februari 2010 wordt verzoeker vrijgesteld.

Op 12 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

"REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie op waarbij zij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betwist. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Verzoeker houdt voor dat het fout is dat het ministerie van Binnenlandse Zaken hem bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten, te meer daar de motivering van het bestreden bevel artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet betreft. Verzoeker wijst er enerzijds op dat hij familie heeft die in België woont en dat hij slechts sporadisch naar België komt om zijn familie te bezoeken. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift anderzijds volgende rechtspraak van de Raad van State aan: *“Il ne peut y avoir de refus de séjour ou d’expulsion d’un étranger pour des motifs de préventions générales et l’existence de condamnations pénales antérieures ne devra être prise en considération que s’il y a des menaces immédiates et que l’on est fondée à croire que, vu les faits antérieurs, il y aura passage à l’acte et menace actuelle (C.E., 7/10/1968, CORVELYN, J.T., 1969, Note de J. VERHOEVEN)”*. Verzoeker voert aan dat artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet erin voorziet dat maatregelen van openbare orde en nationale veiligheid gebaseerd moeten zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en dat het loutere bestaan van strafrechtelijke veroordelingen niet op automatische wijze volstaat om deze te verantwoorden. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing deze principes schendt en bijgevolg niet op adequate wijze is gemotiveerd omdat de bestreden beslissing in realiteit slechts is ingegeven door het loutere bestaan van verzoekers recente veroordeling. Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat aan te tonen dat verzoeker minstens een onmiddellijke en actuele bedreiging vormt of dat er gevaar is voor recidive. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een motivering door middel van stereotiepe formules, volledig klaargestoomd en ontdaan van bewijzen gesteund op reële feiten. Verzoeker stelt verder dat artikel 8 van het EVRM het recht op een familiaal leven voor de vreemdeling garandeert en dit zelfs buiten zijn land van herkomst. Hierbij verwijst verzoeker naar rechtsleer en haalt verzoeker in zijn verzoekschrift volgende rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan: *“lorsqu’un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l’admettre dans ce pays ou la décision de l’expulser ou de l’extrader de ce pays est susceptible de compromettre l’unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille (Voir Cour eur. D.H., arrêt Moustaquim c. la Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS)”*. Verzoeker meent dat het feit dat verwerende partij hem als staatloze bevel geeft om het grondgebied te verlaten zonder zich zorgen over hem te maken, een onevenredig gevolg heeft voor zijn familiaal leven en voor zijn veiligheid ten overstaan van de noodzakelijkheid de Vreemdelingenwet toe te passen of de openbare orde veilig te stellen. Verzoeker herhaalt hierbij tevens dat de bestreden beslissing op automatische wijze is gesteund op zijn recente veroordeling en niet exclusief op zijn persoonlijk gevaarlijk gedrag.

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker nalaat verder in te gaan op de door hem voorgehouden schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 43 van de Vreemdelingenwet en van de manifeste appreciatiefout. Bij gebreke van een toelichting van de wijze waarop verzoeker deze rechtsregels geschonden acht, laat verwerende partij gelden dat zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen zodat deze onderdelen van het middel als onontvankelijk dienen te worden beschouwd.

Geheel ten overvloede laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat deze vermelding verzoeker toelaat kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen zodat het doel bereikt is dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Verwerende partij meent dat verzoekers beweringen hieraan geen afbreuk kunnen doen. Met betrekking tot de verwijzing van verzoeker naar een vermeend privéleven, stelt verwerende partij dat ook deze verwijzing geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij zijn recht op gezins- of privéleven geschonden acht. Verwerende partij kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemen. Verder laat verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State gelden dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied en dat de minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Daarenboven merkt verwerende partij op dat artikel 8, lid 2 van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8, lid 1 van het EVRM vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Tevens wijst verwerende partij er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat artikel 8 van het EVRM de vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit artikel. Tenslotte duidt verwerende partij erop dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op verzoeker die immers geen verblijfsrecht heeft aangevraagd op grond van artikel 40 en verder van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing geen weigering van verblijfsrecht in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet betreft. Verwerende partij is van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat aan verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden gegeven. Tevens handelde de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij volgens verwerende partij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels. Verwerende partij meent dat er geen sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verwerende partij acht het middel van verzoeker niet ernstig.

4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen geldig nationaal identiteitsstuk bezit. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit motief is tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het middel blijkt dat verzoeker kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker niet over een geldig nationaal identiteitsstuk beschikt.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Er wordt opgemerkt dat verzoeker het motief dat in de bestreden beslissing wordt vermeld niet betwist. Verzoeker is in zijn verzoekschrift de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij familie heeft die in België woont en hij slechts sporadisch naar België komt teneinde zijn familie te bezoeken. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd, te meer daar de bestreden beslissing volgens verzoeker enkel wordt ingegeven door het feit dat verzoeker recentelijk werd veroordeeld. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat hij van oordeel is dat deze niet is gesteund op reële feiten en voorzien is van een stereotiepe motivering. Verzoeker werpt op dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, heeft nagelaten aan te tonen dat verzoeker een onmiddellijk en actueel gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing slechts zou zijn ingegeven door het feit dat verzoeker recentelijk strafrechtelijk werd veroordeeld, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich hierbij beperkt tot het uiten van een loutere bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt, en dienvolgens niet afdoende is om het determinerende motief in de bestreden beslissing, met name: *“Artikel 7, eerste lid, 1°: Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk”*, te ontkrachten.

Er dient verder te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel geïdëntificeerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geïdëntificeerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geenszins uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met het feit dat verzoeker familie zou hebben in België en dat verzoeker slechts sporadisch naar België komt om zijn familie te bezoeken, noch met verzoekers recente strafrechtelijke veroordeling of het feit of hij al dan niet een onmiddellijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het loutere feit dat verzoeker familie zou hebben in België, maakt niet dat verzoeker zonder meer toegelaten moet worden tot verblijf op het Belgische grondgebied en stelt verzoeker niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten zoals vooropgesteld in het artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verwerende partij de door verzoeker aangebrachte elementen, met name het feit dat verzoeker familie heeft die in België woont, dat hij slechts sporadisch naar België komt om zijn familie te bezoeken, dat er recentelijk een strafrechtelijke veroordeling in verzoekers hoofd werd uitgesproken of dat verzoeker al dan niet een onmiddellijk en actueel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het motief van het bevel, met name *“Artikel 7, eerste lid, 1°: Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk”*, niet wordt betwist door verzoeker. Verzoeker toont niet

aan dat een onderzoek van zijn persoonlijke situatie en van de door verzoeker aangebrachte elementen verwerende partij zou brengen tot het nemen van een andere beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn aangevoerde kritiek niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze gegevens niet correct heeft beoordeeld of op basis van deze gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot een besluit is gekomen. De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen noch is er sprake van een manifeste appreciatiefout. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering.

4.4. Verzoeker voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker meent dat het feit dat verwerende partij hem als staatloze bevel geeft om het grondgebied te verlaten zonder zich zorgen over hem te maken, een onevenredig gevolg heeft voor zijn familiaal leven en voor zijn veiligheid ten overstaan van de noodzakelijkheid de Vreemdelingenwet toe te passen of de openbare orde veilig te stellen. Verzoeker herhaalt hierbij tevens dat de bestreden beslissing op automatische wijze is gesteund op zijn recente veroordeling en niet exclusief op zijn persoonlijk gevaarlijk gedrag. Hierbij verwijst verzoeker nog naar rechtsleer en haalt verzoeker in zijn verzoekschrift volgende rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan: *“lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l' admettre dans ce pays ou la décision de l' expulser ou de l' extraditer de ce pays est susceptible de compromettre l' unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille (Voir Cour eur. D.H., arrêt Moustaquim c. la Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS)”*.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal en privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoeker aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker familie heeft die in België woont, leidt

niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker zelf in zijn verzoekschrift verklaart slechts sporadisch naar België te komen om zijn familie te bezoeken.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het familiaal en privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet beschikt over een geldig nationaal identiteitsstuk. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch verklaart louter dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat verzoeker geen geldig nationaal identiteitsstuk heeft. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn familie wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal en privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin aan een vreemdeling bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds hoger werd overwogen, werd artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet correct toegepast en betwist verzoeker het motief in het bestreden bevel niet. Verzoeker toont niet aan dat een onderzoek van zijn persoonlijke situatie en die van zijn familie verwerende partij zou brengen tot het nemen van een andere beslissing. Verzoeker legt geen bewijs voor dat hij een erkend staatloze zou zijn.

Waar verzoeker zich beroept op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zijnde *Moustaquim v. België* van 18 februari 1991 wijst de Raad er op dat deze zaak betrekking heeft op een persoon die over verblijfsvergunningen beschikte in het land waar hij verbleef en die aldaar sinds zeer jonge leeftijd, vanaf 1 jaar, verbleef. Deze zaak kan *in casu* derhalve niet nuttig worden aangevoerd omdat ze verschilt van verzoekers situatie.

4.5. In de mate waarin verzoeker de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient opgemerkt te worden dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet het geval betreft van het familielid van de burger van de Unie of een Belgische onderdaan die aan alle verblijfsvoorwaarden voldoet maar toch zijn binnenkomst of verblijf geweigerd ziet om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Het huidige beroep ingesteld tegen het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 februari 2010 om het grondgebied te verlaten, waarvan het hoofdmotief luidt als volgt: *“artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk”*, heeft hier geen uitstaans mee. Bijgevolg kan verzoeker de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

4.6. In de mate waarin verzoeker in de aanhef van zijn middel de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te op welke wijze hij dit verdragsartikel geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk beschouwd dient te worden.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET